

המאור שבתורה

מעט מן האור דוטה הרבה מן החושך

לע"נ: מו"א צט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת ג' אייר התשע"ז

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:02	19:54	20:45
19:00	19:52	20:42
19:02	19:54	20:45
19:00	19:52	20:43

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

הרב משה לוי זצ"ל שאל מהו עיקר הניסיון בימינו, ימי עקבתא דמשיחא?
בעת התפתחות ענף היהלומים בארץ נהרו רבים למקצוע עיבוד יהלומים, שזיכה את עובדיו **בתשלום נאות**. גם בני ישיבה לא מעטים לא עמדו בפיתוי בעניית ששררה בימים ההם, **ויצאו לעבוד** ביהלומים. שאלו את רבנו לסיבת עזיבת בני הישיבות את ספסל הלימודים בישיבה לטובת עבודה ביהלומים.
ענה רבנו: שבזמן משיח יהיה בירור **מי שיישאר בלימוד התורה**, ועתה הוא זמן משיח.

היה פעם שהיה רבי **משה יחזקאל** זצ"ל צריך לעשות סי.טי, ובשביל לעשות את הסי טי צריך היה לשתות חומר מסוים היות והחומר גורם לשיקוף, ואפשר לראות במכשירים מה מצב הגידול ה"י". אבא הגיע בבוקר לבית החולים **ושתה את החומר** והרופאה אמרה לו שהוא צריך לחכות שלוש שעות כדי שהחומר ייספג בגוף ורק אח"כ יהיה אפשר לעשות את הסי טי,
ואותו יום היה יום רביעי שהיה מוסר שיעור אצלנו בכולל, באותה שעה הוא אמר: בשביל מה אני ישב פה סתם שלוש שעות? הוא שאל את הרופאה אם הוא יכול לצאת לשעה ולחזור, והיא אישרה לו, הוא **בא לכולל נתן שיעור** וחזר לבית החולים!

בימים שקלאחר נשואיהם ידעו הורי תקופות קשות של עני. כְּאִשָּׁה צְעִירָה אֲשֶׁת הַגָּאוֹן רַבִּי **מֵשֶׁה אַבְרָהָם חֲבֵרוֹנִי** זצ"ל הִיָּתָה לֶה שְׂמֵלָה אַחַת יוֹתֵר 'בְּסֶדֶר וְאַחַת בְּלוּיָה מְמִשׁ, וְזֶהוּ. אָבָא יֵשֵׁב וְלִמֵּד לָלֵא הַפְּרָעָה. בְּאוֹתָהּ תְּקוּפָה הִגִּיעָה אֶל אָבָא הַפְּרָעָה לְבוֹא לְכַתֵּן קָרֵב בְּקוֹבְנָא, יָחַד עִם הַהַפְּרָעָה נִשְׁלַח אֵלָיו גַּם קְתָב רִבְנוֹת מְרֻשִׁים.
מֵרֵן הַגָּאוֹן רַבִּי **יְחִזְקֵאל סְרֵנָא** שָׁהִיָּה מוֹדֵעַ לַעֲנֵי שְׂשֻׁרָר בְּבֵית הַוּרִי, לְחַץ עַל אָבָא שְׂיִקְבֵּל אֶת הַהַפְּרָעָה. אָבָא נִסָּע לְתַל אָבִיב, שָׁם שָׁהָה שְׁלוֹשָׁה יָמִים בְּאַכְסֵנְיָה, לְמַד וּנְגַנָּה לְהַתְהַר בְּעֵנָן כְּכַבֵּד רֵאשׁ. אַחֲרָי שְׁלוֹשָׁה יָמִים שָׁב עִם תְּשׁוּבָה מְחֻלָּט: **הוא אינו נוסעו** אָמָא, הִיָּתָה כְּמוֹכֵן שְׁלֵמָה עִם הַחֻלְטָתוֹ, אָף שְׁפִירוּשׁוֹ שֶׁל דְּבָר הִיָּה הַמְשֻׁקֵּה הַהַתְמוֹדָדוֹת עִם חַיֵּי הַעֲנֵי וְהַקִּשְׁי הַרְבֵּי.

בשלוש הגית המנצח
הוא זה שמורת

יש מי שניתנו לו חיים ארוכים, ובמובן המסויים הזה - כמעט ולא חי. ויש מי שחי חיים **קצרים ומלאים**. למד, התלבט בבעיות היותר עמוקות של חיינו - ונשאר עם זאת רגיש ופתוח - לחיך, לטייל, לפרוח, לשיר ...

הרה"ק רבי ישראל בעל שם טוב אומר: כשרואים דבר לא טוב בישראל צריך לתלות את האשמה בו.

באותה הפעמים הוצרך הצדיק רבי **סלמאן מוצבי** זצ"ל לערוך תפילה פומבית על צרת הפרט. כאשר אירע שאחד מתלמידיו - שהיה ממונה על צרכי ציבור הלומדים בישיבתו ואחראי על ארגון השיעורים והספרים - **חלה אנושות** והרופאים לא מצאו תרופה למכתו. אמר על כך רבי סלמאן: אומנם אין לעורר יותר מידי רחמים על ולהרעיש באפן יוצא מגדר הרגיל על צרת הפרט, אך מכיון שחולה זה ממונה על השיעורים והתפילות של ישיבתנו, ועתה שחלה נמצא כי רבים הם הסובלים מכך, **הרי שזאת צרת רבים** והדבר נוגע לכולנו...
ערך רבי סלמאן לימוד מיוחד לרפואת התלמיד במשך לילה שלם. בחצות לילה פתח את ההיכל, ובמשך שעות ארוכות יחד יהודים, הרבה בתחינות ובקשות עד עלות השחר. באותו שבוע קם החולה מחוליו.

סוד נפלא זה למדנו **משלמה המלך** עליו השלום במשלי: "אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה, אז תבין יראת ה' ודעת אלוקים תמצא", כלומר, **אם אתה רוצה** למצוא דעת אלוקים, להתמזג עם הקדוש ברוך הוא, לקיים" ובו תדבקו", להיות אחד איתו **עליך לחפש** את התורה "ככסף" - כמו שכל אדם רוצה כסף טהור, כך בעבודת ה', שהכל יעשה עם פנימיות, לא רק עם ברק חיצוני. השימוש הוא אותו שימוש, אותה מצווה - ההבדל נעוץ בפנימיות, כמה **עבודה פנימית** השקיע האדם במצווה זו.

בית כנסת הידדים מתנוסס לו לתפארה בלב שכונת הבוכרים הירושלמית, כשהוא טומן בקרבו פסק הלכה מדהים של מרן רבינו **שובדיה יוסף** זצ"ל. "להרבה יודעים, אולם בתוכנית המקורית של בית כנסת זה בנו אותו עם כניסה אחת בלבד לגברים ונשים גם יחד.
אלא שבמשך הזמן התעוררו האחראים שם לתקן את העניין ועמלו על תוכנית אשר "תגנוב" חתיכה מגב בית הכנסת לטובת המעבר. אולם, רב בית הכנסת הגאון רבי יוסף שרגא שליט"א העלה את השאלה האם אין בזה את האיסור המפורסם של **"לא תעשו כן לה' אלוקים"** שזאת אומרת שיש איסור תורה לשבור חלקים מבית הכנסת, והעביר את השאלה למרן, ואף הגיש בפניו חיבור שכתב על הנושא כדי שיהווה את דעתו בענין. ואכן נתן מרן את פסק ההלכה: **מותרי**, ואף צריך לעשות כן, למען יוכלו הנשים להיכנס לעזרת הנשים בלי שום עירבוביא ח"ו.

נקודה למחשבה
היה פעם איש שלפתע פתאום. בעודו הולך לתומו בדרך. פגש במלאך המוות. טוב בפגשתי אותך" אמר לו מלאך המוות. "אני בדיוק בדרך אליך. לקחת אותו אתי. "האיש התחלחל. אני? למה אני? אני עוד צעיר! מה עשיתי? למה זה מגיע לי?" מלאך המוות החליט לבוא לקראתו. טוב. תראה. חסכת לי חלק מהדרך. אז אני אהיה טוב כלפיך. הנה. אני נותן לך את 'ספר הגורלות' - **אבל רק לחמש דקות** כאן כתוב הגורל של כל אדם סודם על פני האדמה, ולך יש חמש דקות כדי לשנות מה שאתה רוצה. הנה. קח... זה הכרך של העיר שלך. "האיש נרעש לקח את הספר והחל לדפדף בו במהירות.
הוא מצא את הדפים של השכונה שלו. ואחר כך מצא את הרחוב שלו - הוא התחיל לקרוא את גורלם של **השכנים שלו**. ונדהם לראות איזה חיים טובים וארוכים צפויים להם. לא זה בלתי אפשרי שיהיו להם חיים כאלה טובים" אמר בליבו. והחל משנה ועושה תיקונים. מקצר להם חיים ומפחית מפרנסתם ועושרם. מוחק ומתקן מוחק ומתקן ואז נזכר **שזמנו קצוב** ממהר לעבור לשם שלו. פניו נפלו למקרא הגורל הטרגי שהיה מנת חלקו לפי הספר. הוא החל למחוק. אבל בדיוק באותו הרגע לקח ממנו מלאך המוות את הספר **והכריז ומנך תם**. חמש דקות עברו - האיש סיים את חייו בו במקום.
כמה אדם צריך לנצל את זמנו ולא להתעסק בחייהם של אחרים **ולהציק להם** ... (העורך)

רבי! -
טען אחד בפני רבי **לייב מקובלי**, -
ראיתי את העולם הגדול ונבהלתי, עולם שפל שכזה...
חיך רבי לייב ואמר: -
מי אמר לך שראית את העולם, אולי ראית את **עצמך?** ...

פרשתנו, פרשת תזריע, עוסקת בעונש הצרעת. בין הקרבנות שהמצורע חייב להביא נכללים אובח ושיני תולעת, והדבר **בא לרמוז** שהצרעת באה על האדם כעונש על חטא הגאווה, ולכן עליו להשפיל עצמו כתולעת וכאזוב. ומה עונשו של המצורע? הוא יוצא אל מחוץ למחנה, וגם זה בא **לתקן את חטא הגאווה**. הוא התנשא על חבריו, ולכן עכשיו הוא יהיה מבודד מהם. כי זה עונשו של כל גאווות – להתגלות בסופו של דבר בקלונגו והרפתו.

שהרי אין בעולם אף אדם מושלם, ולכל אחד יש חסרונות, אלא **שהגאווות אינו מכיר בעובדה זו** וחושב שהוא נטול כל חסרונות. אם תנוף בו שהוא גאווות, הוא כלל לא יבין על מה אתה מדבר, כי הוא באמת חושב שהוא מוכשר ומוצלח יותר מכולם. וזה יהיה עונשו הגדול ביותר, כאשר חסרונותיו הגדולים והרבים יחשפו לעיני כל.

הרה"ק **שמואל הורביץ** אומר: כיון שנשמת כל אדם- חלק אלוה- ממעל, יש לרחם על הניצוץ האלוהי שנשבה בקרבו של הרשע-ואותו יש לאהוב.

ראוהו פעם את רבי **שושעון פינקוס** זצ"ל לאחר שהטיח ב"ווישיניץ" בליל שבת בעט שליוו את מרן האדמו"ר שליט"א בחזרה לביתו בשירת "רננו צדיקים" שרבי שמשון עומד בין החסידים ורוקד בהתלהבות, וזה כנזכר שאם **הרגיש שם שמחת שבת**, אפילו שלא השתייך אל עדת חסידים נכבדה זו, ניצל זאת כשהרגיש צורך בכך. וידוע שאצלו ביתה בולטת מידת האמת ולא בוש מן המלעיגים בעבודת ה'.

כאשר החל הצדיק הקדוש, רבי **צבי הירש הכהן מרמינוב** זצ"ל, לנהוג בנשיאות כממלא מקום רבו הקדוש, רבי מנחם מנדל מרמינוב, אחרי אשר הי משרתו הנאמן, רעשה על כך כל הארץ, ולא בכדי; כי על כל היה בכך חידוש מופלא מאין כמותו, אשר כמעט ולא נשמע כמוהו מימות יהושוע בן נון משרת משה. צדיקי הדור בדקוהו אז, לרבי צבי הירש, בענותותו; לדעת, **אם לא זהו ממקומה**, כפי שהיתה בימי משמורתו במחיצת רבו הקדוש, ומשוכחו לדעת, כי אכן לא פגה ענותותו ושפלות ברכו כמלוא נימה, שמכו את ידיהם עליו בכל תוקף ועוז.

באותם ימים, פגש רבי ארון לייב ברבי צבי הירש. נענה ואמר לו: "הנכונה השמועה, רבי הירש, כי מרשה אתה לקרותך 'רבי'? --- אולם אין דבר!" - המשיך רבי ארון לייב ואמר - "אם שווה בעיניך, עת קוראים לך 'רבי', כמו אילו היו קוראים אחרך 'שייגץ', 'פושע ישראל' וכיוצא בכך - כי אז, **כן ראוי אתה להיקרא 'רבי'!**"

הכלל הוא כי אחרי הפעולות נמשכים הלבבות... ואם ירבה האדם **בפעולות טובות** במשך הזמן הלב ג"כ **ישתנה לטובה** וכך ג"כ ע"י פעולות ותרונות תתבסס במשך הזמן מדת הותרנות בלבו של האדם.

מי שמשפיל עצמו לפני בני ביתו הוא הגיבור הגדול

משולחן גבוה

בימים אלו שבין פסח לעצרת לומדים מידי שבוע פרק בפרקי אבות, ואת הסיבה לכך הסבירו המפרשים לפי שמסכת זו עוסקת בענייני דרך ארץ ומידות טובות שבין אדם למקום ובין אדם לחבירו, שהם המהווים ככלי ובסיס והכנה לקבלת התורה בחג השבועות, וכפי ששינוי (ויקרא רבה ט, ג) דרך ארץ קדמה לתורה.

אם אין דרך ארץ אין תורה (אבות פ"ג מ"ז), תורה בלי מידות טובות אינה בעלת ערך ולא עושה רושם בשמים, כל אדם חייב להשתלם ולעבוד על עצמו לתיקון מידותיו כדי שיהיה כלי שרת הראוי לקבל את התורה הקדושה בחג השבועות. דוגמאות רבות למידות טובות ודרך ארץ מופלאה מצינו בגדולי ישראל, ואחת מדוגמאות המופת הוא מרן הרב שך זצ"ל, שהיה גאון הדור, בעל ידע ועמקות עצומה בכל מכמני התורה.

בכל עשור שנים הייתה עורכת אגודת ישראל כינוס גדול של כל הרבנים, ראשי הישיבות והרמ"ם, בו היו דורשים מספר רבנים נציגים, וכינוס זה היה עורך מספר ימים. באחד הכינוסים הוזמן גאון הדור מרן **הרב שך זצ"ל** לנאום נאום חוצב להבות, והנה בענינומה של הדרשה נכנס ראש ישיבה פלוני והמנחה לתזמו ומחוסר שימת לב התבלבל וקרא בקול גדול: "נקבל את הגאון הגדול ראש הישיבה...". כל התלמידים שראו זאת התרעמו על המנחה וקמו לגעור בו בחזקה, אך מרן הרב שך עיצר בעדם והמשיך בדרשתו כרגיל, ואף ניגש למנחה לאחר הדרשה ועודדו שעשה כהוגן והרבה בזה כבוד התורה לקבל את ראש הישיבה החשוב.

אולם למחרת פורסם בעיתונים כתבה גדולה נגד המנחה שגרם לביוזי כבוד התורה בכך שעיצר את הרב שך באמצע דרשתו, לאחר כחודשיים התחננה נכדתו של אותו מנחה ובאמצע החתונה באורח פלא הגיע מרן הרב שך לשמחו, כששאלו את הרב מדוע הלך לחתונה, הרי לא רגיל בכך, השיב בפשטות וענוה: "רצייתי לרצותו, שלא ירגיש פגיעה ממני ושאני שלם עמו. לכן הלכתי לחתונת נכדתו לשמחו".

זוהי עבודת המידות של גדולי ישראל, כזה ראה וקדש (ראש השנה ב ע"א).

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

הרה"ק רבי **שמואל יוסוכוב** זצ"ל אומר: מי שליבו משתוקק לעבודת ה', מובטח לו שלא יראה פני גיהנום. אב ובנו באו להתדיין אצל הדיין רבי **יצחק פיגנבוים**. בשעת הדין נהג הבן בגסות רבה, ולא פסק מלבוזת את אביו. קפץ רבי יצחק ממקומו נרגז ונרעש והודיע כי **הוא פוסל את עצמו** מלדון בדין זה, כי לאחר שראה את דרך התנהגותו של הבן כלפי אביו, הוא חש שנהפך להיות שונא, ושונא אסור לו לדון בדין זה.

רשימת תפוצה
info@hamaor.net

אחרי שנקבע יום בואו של הצדיק רבי **שמואל מקאמאד** זצ"ל, כדי להעלות בעיר זו על כסא הרבנות, הרבו בני העיר בהכנות כדי לקדם את פני רבם הצדיק בכבוד מלכים.

רבי שמואל, שתדיר היה **נורח מן הכבוד**, מה עשה? הוא הקדים בואו ביום אחד... היו אנשים טרודים ומבוהלים לעריכת קבלת הפנים המפוארת, והנה מבחינים לפתע כי רבי שמואל שרוי זה מכבר בתוכם...

אחד חוזר מהמלחמה כשהוא חסר את די ימינו שנאבדה בקרבות, הוא מרגיש רע מאוד ומדוכא יום אחד הוא רואה איזה אחד כרות ידיים ורגליים קופץ ורוקד, אומר לו, איך זה שאתה קופץ ומאושר ואני עצוב, אומר לו הרקדן, איזה מאושר **עקצה אותי דבורה**.

כל העלונים: hamaor.net

כרגיל חושבים שאדם ביישן וכנענע שאינו מסוגל להרים ראשו בפני בני אדם הוא ענו, אולם דעה זו מוטעת מיסודה, אם האדם **רגיש וכנענע**, מפחד בני אדם ונוח להפגע מכל דיבור קל, ברור שמצב זה מורה על חולשה נפשית ואין לזה כל שייכות למידת הענוה, חולשת נפש זו היא **צורה שלילית של כניעה**, כח טבעי הקיים אצל בעלי חיים.

הרה"ק רבי **מרדכי מלכוביץ** אומר: אדם מישראל- הריהו כדירתו של זהב, גם אם לפעמים מעלה חלודה או מלוכלך ברפש, צריך לרחצו ולמרקו ואז יחזור אליו אורו.

שני בחורי ישיבה למדו עשר שנים באותה ישיבה. יום אחד, פונה אחד הבחורים לחברו ואומר לו, שמאחר והוא מתחתן עוד זמן מה, הוא ישמח אם חברו יהיה העד שלו. "אני לא יכול", אומר החבר. "למה לא?" שואל הבחור. "אני ממש רוצה להעניק לך את הכבוד הזה". "אבל אני לא יהודי, אסור לי", אומר החבר.

"מה לא יהודי?" מזדעק הבחור. "עשר שנים באותה ישיבה ואתה לא יהודי?" "לא", עונה חברו. "התעניינתי ביהדות, זה הכל". "אבל למדנו שגוי ששומר שבת חייב מיתה", אומר הבחור. "נכון", משיב החבר, "ולכן הקפדתי לקחת איתי מפתח בכל פעם שאני יוצא לסיבוב, בשבת". "אבל יש כאן עירוב", תהה הבחור. "אה, זה?".

אני לא סומך על עירוב...

באחד מביקוריו של הגרי"ז **סולובייצ'יק** זצ"ל בביתו של הגאון רבי **איסר זלמן מלצר** זצ"ל, הגישה הרבנית מיני תקרובת, ובעת שהניחה את הכיבוד על השלחן הוסיפה ואמרה: "**כל מה שהגשתי לפניכם נשר!**" הנכם יכולים לאכול". נחרד רבי איסר זלמן ואמר לאורחו: "אני אינני יודע אינני יודע אם זה נשר, אני על כל פנים אוכל את הדברים הללו..." כאשר יצא הגרי"ז והלך לביתו, ליווהו רבי **דוד פינקל** זצ"ל.

פנה אליו הגרי"ז ואמר לו: "בדבריו הוציאני רבי איסר זלמן מן המיצר. שכן לפני שנים רבות, ביקרתי בחול המועד פסח בביתו של אחד מגדולי ישראל שמלפני השואה. הגיישו לי כוס תה אולם אנכי לא שתיתי. משהרגישה בכך הרבנית, שאלה: האם זה לא נשר אצלי?" "התבוננתי אז באותו גדול" - ממשיך הגרי"ז - "וניכר היה בפניו **שיש בלבו קפיא** כלפי. משהרגשתי בכך מיהרתי ושתיתי את התה..."

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשי, דינה בת והב, יוסף הדאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיאל בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלטור בן שמחה, יעקב בן אורית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אליעזר בן רביה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יורם אברקיל, הרב יהודה יאיר, שמועון בן רינה, ישראל בן שמחה סבג, אואסינה בת גוריה חלפון, שמואל בן רבקה זכאי **מרן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**